

In 2019 the Museum of Applied Art and Design organised the fourth solo exhibition of works by the textile artist Salvinija Giedrimienė, titled *The Road* – it presented a review of almost five decades of her creative discoveries. The exhibition offered visitors the chance to learn about the modernisation of Lithuanian textile through the author's work, to see how the textile field expanded its range of artistic means of expression, its transformations as the textile art context underwent change and

as innovative measures started being applied. A total of 46 tapestries were exhibited, predominantly featuring works from her mature and later periods from the Lithuanian National Museum of Art and the National Museum of Lithuania, and works from the last decades that had not yet been displayed. The exhibition revealed the innovativeness of Giedrimienė's works, showing the stylistic and conceptual changes in her work over the course of time and her increasingly greater interest in religious themes.

Įspūdžiai iš Salvinijos Giedrimienės retrospektyvos

Lijana Šatavičiūtė-Natalevičienė

Salvinijos Giedrimienės paroda „Kelias“,
Taikomosios dailės ir dizaino muziejus,
2019 m. vasario 7–balandžio 14 d.

Parodos kuratorės:
Lijana Šatavičiūtė-Natalevičienė,
Nijolė Žilinskienė

Retrospektyvinės tekstilės parodos, pristatančios viso gyvenimo kūrybą, nedažnos Lietuvos meniniame gyvenime, nes tekstilės kūrinius nelengva surinkti iš muziejų ir viešųjų erdvių. 2019 m. tekstilininkė Salvinija Giedrimienė (g. 1948) surengė ketvirtąją personalinę parodą „Kelias“, kurioje apžvelgti beveik penkių dešimtmečių kūrybiniai ieškojimai. S. Giedrimienė pasisakė, kad sovietmečiu ji

beveik nekūrė interjerams (retas atvejis tarp jos amžininkų tekstilininkų) ir vertingiausias jos kūrinius 8–9 dešimtmetyje įsigijo muziejai. Taip autorės darbai buvo išsaugoti nuo sunaikinimo per vėliau vykusias sovietinės architektūros rekonstrukcijas¹.

1971 m. Lietuvos dailės institutą baigusios menininkės kūrybą nuo pirmųjų savarankiškų žingsnių lydėjo publikos dėmesys, nes jau anksčiau jie jos darbai, sukurti 8 dešimtmetyje, išsiskyrė jaunatvišku maksimalizmu ir drąsa, traukė neįprastomis temomis, dideliais formatais, formos ekspresija. Meniniu raiškumu nenusileido ir vėlesnieji kūriniai, praplėtę tekstilės vizualumo ribas, darę įtaką lietuvių tekstilės atsinaujinimo procesams. Likimas menininkei buvo palankus. 1986 m. kūryba įvertinta Lietuvos valstybine premija, ji pirmoji iš XX a. lietuvių tekstilininkų

¹
Praktika rodo, kad sovietmečiu institucijų įsigyta tekstilė neprižiūrima sunyksta arba, renovavus architektūrą, dažniausiai tampa neberekalinga ir atgal negražinama.

Salvinijos Giedrimienės parodos „Kelias“ fragmentas
 Taikomosios dailės ir dizaino muziejus, 2019
 Fot. Tomas Kapočius

pelnę tarptautinį pripažinimą: 1982 m. apdovanojama didžiuoju prizu Erfurto socialistinių šalių taikomosios dailės kvadrienalėje (dab. *Configura*), 1982 m. – pagrindiniu prizu Baltijos respublikų taikomosios dailės trienalėje Taline, 1986 m. – specialiuoju prizu tarptautinėje tekstilės trienalėje Lodzėje. Galbūt menininkės vardas būtų žinomas dar plačiau, tačiau sovietinėje sistemoje kūrybos rodymas už šalies ribų buvo griežtai reglamentuojamas, pasauliui ne visuomet būdavo pristatomi talentingiausi. Nepaisant ribojimų, S. Giedrimienės kūryba net du kartus (1981, 1985) pateko į svarbią Europos tekstilės pristatymo areną – Lodzės tekstilės trienalę. Padėtis pasikeitė Lietuvai atkūrus nepriklausomybę, kai griuvo nusistovėjusi meninio gyvenimo sistema ir atsirado galimybė nevaržomai demonstruoti kūrybą už Lietuvos ribų. Vis dėlto tekstilės raida buvo palikta savieigai. Be rimtesnių ekonominio skatinimo svėrtų,

iškilo kitų pristatymus užsienyje ribojančių problemų. Keitėsi Lietuvos tekstilės menas, kito ir menininkės kūryba – atradusi naujų įkvėpimo šaltinių, ji pradėjo plėtoti religinę tematiką. Retrospektyvinė paroda suteikė retą galimybę susitikti su žinomos tekstilininkės kūryba, prisiminti jos ankstyvuosius kūrybos žingsnius, išvysti brandžiausius darbus, sužinoti, ką kuria ir kuo šiandien gyvena menininkė. Pastaruoju metu ji nesiveržė į viešumą, nors už dirbtuvės sienų, atsiribojusi nuo kasdienybės sumaišties, brandino ir įgyvendino naujus sumanymus.

Paroda atvėrė galimybę per S. Giedrimienės kūrybą pažinti lietuviškos tekstilės modernėjimo tendencijas, sekti, kaip tekstilė augino meninių priemonių diapazoną, įgaudama daugiau drąsos, dinamikos ir net barokinio užmojo, kaip ji transformavosi paskutiniaisiais dešimtmečiais, keičiantis tekstilės meno kontekstui, autoriams pradėjus kelti kitus formos ir turinio uždavinius,

Salvinija Giedrimienė
Kelionė ir viltis. 2018
Fot. Tomas Kapočius

naudoti inovatyvias priemones. S. Giedrimienės kūryba suaugusi su Lietuvos meninės tekstilės istorija, iki 1990 m. sukurti jos darbai yra tapę chrestomatiniais kūrybos pavyzdžiais, be kurių sunku įsivaizduoti Lietuvos nacionalinės tekstilės mokyklos reprezentaciją. Be to, menininkė – viena iš nedaugelio Lietuvoje šiuo metu nykstantį gobeleno audimą plėtojančių tekstilininkų, nes nemažai šios srities atstovų, praradę viltį sulaukti kuratorių, viešuosius interjerus įrengiančių architektų ar muziejininkų dėmesio, atsisakė šio daug darbo ir meistriškumo reikalaujančio amato. Todėl ši paroda turėjo būti įdomi ir tiems, kurie neabejingi audimo amato tūšai šiuolaikinio meno kontekste.

Ketvirtojoje S. Giedrimienės personalinėje parodoje eksponuoti 46 gobelenai („Kryžiaus kelio ciklą“ traktuojant ne kaip vieni, o kaip 14 atskirų gobelenų). Ankstyviausią parodoje rodytą kompoziciją, išaustą 1975 m., ir paskutinę,

sukurtą 2018 m., skiria daugiau nei keturi dešimtmečiai. Vyrauja brandžiojo (1981–1990) ir vėlyvojo (1991–2018) periodo darbai. Gobelenai didelio formato arba cikliški, kurti ne vienerius metus. Ekspozitai surinkti iš muziejų ir privačių bei viešųjų interjerų, keliolika pastarojo laikotarpio kūrinių atkeliavo iš dailininkės dirbtuvių (tarp jų – monumentalus gobelenas „Šventoji šeima“, 2005–2008). Greta žinomiausių S. Giedrimienės 9 dešimtmečio darbų iš Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus („Praleikiantis ekspresas“, 1980; „Kintantys motyvai“, 1982; „Languotas audinys“, 1986; „Juostuotas audinys“, 1988, ir kt.) bei Lietuvos nacionalinio muziejaus („Neramios šviesos“, 1984), eksponuoti ir iki tol niekad nerodyti pastarųjų kelių dešimtmečių darbai. Šiuo metu S. Giedrimienė – vienintelė tekstilininkė Lietuvoje, nuosekliai plėtojanti religinę tematiką. Todėl parodoje atsirado reta proga išvysti nepriklausomybės laikais išaustus

gobelenus iš Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos, Vilniaus arkivyskupijos kurijos ir Palendrių (Kelmės r.) šv. Benedikto vienuolyno.

Daugiau nei du mėnesius veikusi S. Giedrimienės retrospektyva sulaukė menu besidominčios visuomenės dėmesio. Kaip rodo Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus surinkti statistiniai duomenys, paroda buvo gausiai lankoma², reklamuojama žiniasklaidos priemonėse: jai skirtos specialios radijo laidos ir televizijos siužetai, o kultūrinėje spaudoje įvertinta kaip vienas ryškesnių šio laikotarpio Taikomosios dailės ir dizaino muziejaus projektų³. Taigi, projekto tikslas – pristatyti pastarųjų keturių dešimtmečių Lietuvos tekstilės meną per vienos ryškiausių jo atstovių kūrybą – buvo pasiektas. Išliekamąją projekto vertę sustiprina Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus Leidybos skyriaus išleistas išsamus katalogas, suteikiantis informacijos apie dailininkės kūrybinę biografiją ir parodoje eksponuotus darbus⁴. Dalis leidinio tiražo padovanota bibliotekoms, edukaciniams centrams ir kitiems aktualiosios kultūrinės literatūros platintojams.

Paroda pavadinta pagal S. Giedrimienės gobeleną „Kelias“ (1988), kuris yra gyvenimo kelionės, dvasingumo paieškų ir kliūčių įveikimo simbolis. Tokiu pavadinimu siekta pabrėžti, kad žmogus – amžinas keleivis gyvenimo ir kūrybos kelionėje. Kelio motyvas dažnas S. Giedrimienės kūryboje, įvairiais pavidalais (takelio, geležinkelio, tilto) jis aptinkamas jau ankstyvuosiuose darbuose. Šiuo metu parodai pavadinimą davęs gobelenas, vaizduojantis horizontan tolstantį kelio motyvą, puošia Caricino muziejaus-draustinio Maskvoje nuolatinę ekspoziciją. Iš gelsvai pilkšvų siūlų išaustas sąlygiškos kompozicijos darbas demonstruoja virtuoziską technikos valdymą ir medžiaginių ypatybių pasitelkimą idėjai įgyvendinti. Menininkė meistriškai valdo amatą, jai pavaldžios sudėtingos tekstilės technikos ir nepaklusnūs pluoštai.

Rengiant parodą teko ieškoti būdų, kaip vienoje ekspozicijoje suderinti skirtingų laikotarpių S. Giedrimienės kūrybą. Nors meninių principų tąsa autorės kūryboje akivaizdi, turiniu ir raiškos priemonėmis vėlyvieji darbai skiriasi nuo ankstyvųjų. Vidiniam sprogimui prilygstantys veržlūs ir ekspansyvūs ankstyvieji kūriniai ir kamerinės nuotaikos, meditatyvios pastarųjų kelių dešimtmečių religinės kompozicijos. Nuosekliausiai S. Giedrimienės kūryba iki šiol buvo pristatyta

1989 m. Dailės parodų rūmuose Vilniuje. Ten rodyti keliasdešimt kūrinių darė vientisos kolekcijos įspūdi, o erdvios modernistinės architektūros salės padėjo atskleisti gobelenų jaunatvišką polėkį ir novatoriškumą. Paskutinė personalinė dailininkės paroda surengta Lietuvos nacionaliniame muziejuje 2008 m., joje akcentuoti religinės tematikos darbai. Tokią koncepciją suponavo muziejaus aplinka (darbai eksponuoti Bažnytinio paveldo salėje, greta istorinės sakralinės dailės eksponatų).

Publikacijoje aptariama naujausia personalinė paroda kiek kitokia. Nuo 2008 m. menininkės kūryba gerokai pasipildė religinės tematikos darbais, mažiau žinomais plačiajai publikai, S. Giedrimienę prisimenančiai kaip nuoseklią modernistę, ėjusią nepramintais takais ir laužiusią stereotipus. Ekspozicija patvirtino, kad parodos rengimas – sutarimo paieškos. Pačiai menininkei svarbesnė buvo niekad parodose neeksponuotų vėlyvųjų religinės tematikos darbų grupė. Menininkė norėjo, kad jie sudarytų parodos branduolį, ir rūpinosi biblines tiesas plėtojančių kūrinių vieta ekspozicijoje, o ankstyvojo kūrybos tarpsnio, kurį ji laikė pakankamai žinomu žiūrovams, reprezentacija jai buvo ne tokia svarbi. Dailininkė pasiūlė darbų eksponavimo koncepciją, pagal kurią, šiek tiek pakoregavus kuratoriams, religiniai darbai iškabinti matomiausioje salės vietoje, akcentuojant S. Giedrimienę ne tiek kaip Lietuvos tekstilės novatorę, o kaip religinės tekstilės kūrėją. Tokį įspūdį sustiprino iš Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos atgabentas 14 gobelenų ciklas „Kryžiaus kelias“ (1996–1999) ir visą priešakinę sieną užėmę reikšmingi biblinės tematikos darbai („Liepsnojančios krūmas“, 2004; Purpurinė tunika“, 2005; „Šventoji Šeima“, 2005–2008). Įpareigojanti ir ypatinga Senojo arsenalo aplinka, sienas dengiantis juodas audinys, kurio fone efektingai nušvito gobelenai, prisidėjo prie kūrinių vizualinės įtaigos ir ekspozicijai suteikė kone mistinę nuotaiką. Visai nelauktai paaiškėjo, kad sąlygiški ir drąsūs iš storų siūlų ir virvelių išausti ankstyvieji darbai puikiai dera prie labai preciziškų ir ypač smulkaus audimo „Kryžiaus kelio“ stočių, kad metaforiška sąlygiškų formų kalba visai tinka prie realistinės „Šventosios Šeimos“ ar „Prisikėlimo“ (2000–2002) atlikimo manieros.

Parodos kuratorės L. Štavičiūtės-Natalevičienės siūlymu, parodoje buvo išskirti trys

2

Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus duomenimis, paroda sulaukė 10 979 lankytojų.

3

Krikštopaitytė M., „Reidas: Trumpos kelių parodų Vilniuje recenzijos“, *7 meno dienos*, 2019 02 15.

4

Salvinija Giedrimienė: Kelias / Way: katalogas, sud. ir teksto aut. L. Štavičiūtė-Natalevičienė, Vilnius: Lietuvos dailininkų sąjunga, Lietuvos dailės muziejus, 2019.

S. Giedrimienės kūrybos laikotarpiai, kurių įvardijimai, konkrečius menininkės kūrinius susiejant su Lietuvos tekstilės atsinaujinimo tendencijomis, žymėjo jos kūrybos idėjų ir formos kaitą: 1) „Judėjimas“ (1973–1980), 2) „Erdvė“ (1981–1990), 3) „Dangus“ (1991–iki šių dienų).

Praėjus savaitei nuo S. Giedrimienės parodos atidarymo, toje pačioje salėje pradėjo veikti keramikos paroda „Laiko tėkmė“ (kuratorė – Danutė Skromanienė) iš Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus fondų, kuriai panaudoti postamentai, likę po 2018 m. vykusios jubiliejinės taikomosios dailės ir dizaino parodos. Tokia kaimynystė natūraliai kėlė klausimą, ar galima suderinti dvi skirtingas parodas vienoje erdvioje muziejaus salėje? Be abejo, taip, net atsirado proga bandyti atrasti sąlyčio taškų tarp dviejų taikomosios dailės sričių, sukuriant intriguojantį naratyvą. Tačiau tai sudėtinga užduotis, todėl keramika ir tekstilė funkcionavo kaip dvi autonomiškos grupės. Vis dėlto buvo galima įdėti daugiau pastangų, siekiant, kad eksponatai nekonkuruotų tarpusavyje dėl žiūrovų dėmesio. Labiau pasisėkė vėliau eksponuoti keramikai. Norint apžiūrėti gobelenus, lankytojams teko laviruoti tarp keramikos eksponatų, be to, gobelenus gožė aktyviai apšviestos stiklinės vitrinos ir augalotų keraminių vazų miškas. Tačiau nepaisant visų nesklandumų, galima konstatuoti, kad S. Giedrimienės paroda – daugeliu požiūrių pavykęs renginys, sulaukęs pelnyto susidomėjimo, gerbėjų palankumo ir atgarsio žiniasklaidoje.

S. Giedrimienės kūryba neatsirado tuščioje dirvoje, ją formavo aplinka: vertybes skiepiję tėvai, supažindinę su daile dar vaikystėje, vėliau – patyrę ir autoritetingi pedagogai, ugde smalsumą ir atkaklumą, kuris būtinas kruopštumo ir disciplinos reikalaujantiame audimo procese. Tautinės tradicijos pojūtį mieste išaugusiai menininkei diegė autentiška kaimo aplinka, su kuria ji susidūrė dar studentė per etnografines ekspedicijas po Lietuvos kaimus. Būtent tada ji, miesto vaikas, priešingai peršamiems stereotipams, atrado lietuvių tradicinių audinių ryškumą ir tautodailės dirbinių ekspresyvumą. Šie atradimai buvo plėtojami vėlesnėje kūryboje. Talentinga ir imli menininkė į lietuvių tekstilinių bendruomenę įsiliejo 8 dešimtyje, kai ši sritis išgyveno pakilimą ir inovatyvios raiškos poreikį. Iš Vakarų Europos sklido tekstilės naujovės, susijusios su 1962 m. Lozanoje

(Šveicarija) pradėtomis rengti tarptautinėmis tekstilės bienalėmis. Šios parodos, sumanytos kaip priemonė atgaivinti prislopusią gobeleno tradiciją, jau iš pat pradžių pranoko lūkesčius, nes laužė stereotipus, keitė 7 dešimtmečio tekstilinių mąstyseną, padėjo audimo menui įsilieti į bendrus XX a. II p. meno procesus. Būtent tuo metu išplito inovacijos, kurios šiandien atrodo labai įprastos: netaisyklingų formų kilimų siluetai, grubus audimas, reljefiška faktūra, trimatė kūrinių plastika. Iki tol interjeruose sienas puošę gobelenai tapo bendros Vakarų Europos modernizmo tėkmės dalimi ir plastinių eksperimentų objektu. Kita vertus, didelius formatus, trimačius pavidalus diktavo ir funkcionalistinė architektūros erdvė, lėmusi gobelenų dydį. Gobelenus pradėję austi dailininkai (iki tol juos pagal menininkų projektus atlikdavo audėjai) improvizavo, rinkosi storus siūlus, sintetines medžiagas, tekstilę pavertė autoriaus individualybės atspindžiu.

S. Giedrimienės kūryba inovacijoms buvo puiki dirva. Lietuvoje įvairios priežastys lėmė, kad buvo praleistas tekstilinių bendradarbiavimo su audėjais laikotarpis – išplitus gobeleno technikai, prie staklių iškart sėdo patys tekstilinkai. Kuklius ir kameriškus pirmuosius 7 dešimtmečio gobelenus, sekusius rištinių kilimų ir batikų kompozicine struktūra (tai visiems gerai pažįstamos frontalių moterų figūros, įsmeinusios taiką, motinystę, kovą, draugystę), ilgainiui keitė didelių formatų, įvairesnių siluetaų ir tematikos gobelenai. Kūrėjams įkvėpimu tapo atsivėrę interjerai ir galimybė bendradarbiauti su architektais. Prie architektūrinės tekstilės sąjūdžio reikšmingai prisidėjo Juozas Balčikonis (1924–2010), Marija Švažienė (g. 1930), Mina Levitan-Babenskienė (g. 1932), Medardas Šimelis (1938–2014), Zina Kalpokovaitė-Vogėlienė (g. 1941) ir kiti tekstilės novatoriai.

S. Giedrimienė buvo viena pirmųjų savo kartos menininkų, suvokusių, kad tekstilė gali būti kitokia – ryški, provokuojanti, savaip interpretuojanti nacionalinį savitumą. Jau 8 dešimtmečio pirmoje pusėje sukurti jaunos menininkės kilimai išsiskyrė emociniu poveikiu ir dinamiškumu. Jos netenkino lietuviškoje tekstilėje vyravusi statika ir dekoratyvumas, dailininkė pradėjo siekti formos veržlumo. Tai ryškų jos gobelenuose sporto tematika, kuri buvo populiari artėjant 1980 m. olimpiadai Maskvoje, pradėjus organizuoti respublikines ir sąjungines

Salvinijos Giedrimienės parodos „Kelias“ fragmentas
 Taikomosios dailės ir dizaino muziejus, 2019
 Fot. Tomas Kapočius

parodas „Sportas dailėje“. Judrias dviratininkų, ledo ritulininkų ir futbolininkų figūras vaizduojantiems menininkės gobelenams būdingas šventiškas, aiškiai matyti noras atitrūkti nuo kasdienybės pilkumos. Ji puikiai išnaudojo sporto atributikas ir įrenginių dekoratyvinius elementus: aikštelių skiriamąsias juostas, punktyrines linijas, sporto aprangos ir įrenginių spalvingumą, visa tai paversdama judria ir margaspalve visuma. Nesitenkindama plokščiais vaizdais, menininkė sukūrė raiškių ažūrinių erdvių kompozicijų, primenančių laisvai kabančias marionetes.

Efektingą ir dinamišką S. Giedrimienės gobeleną „Praleikantis ekspresas“ (1980), žymintį kūrybos posūkį į sudėtingesnę erdviškumo sampratą, galima laikyti išskirtiniu ne tik autorės kūryboje, bet ir visoje lietuvių tekstilėje. Šis kūrinys paskatino ją prisiminti barokui būdingus panorامينius, perspektyvon tolstančius vaizdus, domėtis judesio ir statikos, iliuzinės ir

sąlyginės erdvės priešstata, perteikti oro ir erdvės pojūtį, kuris stiprėjo kiekviename naujame darbe. Kūrybinę brandą pasiekusios tekstilinės 9 dešimtmečio gobelenus užliejo subtiliai niuansuoti peizažo fragmentai, šmėžuojantys pro aiškias geometrines struktūras, darbuose įsivyravo ryškūs spalvų deriniai, vietomis nušvintantys tarsi neono blyksniai. Dailininkė pasitelkė Vakarų tekstilėje populiarias yrančio audinio ir faktūrinės detales, vengė klasikinės uždarnos kompozicijos – audiniuose motyvai pateikiami fragmentiškai, kadruojami, dėstomi montažiniu būdu. Menininkė įrodė, kad ir tekstilėje gali egzistuoti individuali kūrybos maniera bei subjektyvus aplinkos matymas.

Apie 1990-uosius S. Giedrimienė pradėjo austi religinės tematikos gobelenus, kurie šiuo metu sudaro jos kūrybos pagrindą. Tokie darbai – tarsi tyli malda, meditacija, asmeninių minčių ir troškimų perteikimas vaizdine forma. Jų

sumanymai kyla natūraliai, iš vidinio autorės susitelkimo ir asmeninio pokalbio su Dievu, siekio priartinti krikščionybės tiesas prie šiuolaikinio žiūrovo. Susiklosčius palankioms aplinkybėms, kai kurie gobelenai atsidūrė kulto interjeruose ir tarnauja liturgijai, kelia tikinčiųjų dvasią, nors iš anksto nebuvo planuoti konkrečiai sakralinei erdvei. Jau pats faktas, kad kūriniai gali skatinti pamaldumą, liudija apie juose jaustą gilų ir tikrą jausmą. Aušros vartų Švč. Mergelę Mariją vaizduojanti subtiliai tapybiška „Gailestingumo Motina“ (1994–1995), kur plėtojamas 9 dešimtmetyje pamėgtas daugiasluoksnės erdvės kūrimo būdas, net ketverius metus austas keturiolikos gobelenų ciklas „Kryžiaus kelias“ (1996–1999), šiuo metu puošiantis Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos koplyčią (archit. Marius Šaliamoras), ir šį ciklą vainikuojantis gobelenas „Prisikėlimas“ (2001–2002) – tai vieni įspūdingiausių šiuolaikinės lietuvių religinės tekstilės kūrinių, ne iliustruojančių, bet savitai interpretuojančių Biblijos tiesas.

Religinius siužetus S. Giedrimienė perteikia metaforiškai, rinkdamasi svarbią semantinę reikšmę turinčius motyvus ir krikščionybės simbolius (Apvaizdos akis, Dievo avinėlis, Šventoji Dvasia, vynuogės, žuvis), Šventojo rašto, psalmių ir maldos žodžius. Nors pasikeitus kūrybos tematikai gobelenai tapo kameriškesni, detalesnės plastikos, tai nereiškia atsiribojimo nuo susiformavusių ankstesnių kūrybos principų (ryškių spalvų derinių, erdviškai ir plokščiai traktuotų motyvų kontrasto, piešinį papildančios audimo faktūros). Autorė nesibodi tokių modernistų atmetamų raiškos instrumentų kaip

realistinis piešinys, atvirai emocionalus santykis su vaizduojamu objektu („Šventoji Šeima“, 2005–2008).

Paskutiniuose dailininkės gobelenuose kasdienybės ženklai susipina su religiniais simboliais, reikšdami mintį apie dieviškumo buvimą kasdienėje aplinkoje. Nežemiškų jėgų apraiškas autorė įžiūri gamtovaizdžiuose, todėl gobelenams renkasi dieviškojo lietaus, saulės šviesos, kelio, suartos dirvos įvaizdžius. Gobelenams paprastai suteikiamas netaisyklingas formatas, sustiprinantis minties įtaigą, jų plokštumas užpildo laisvai, tarsi vaiko ranka, išrašyti psalmių ir maldos žodžiai, negudrūs, iš vaikiškų piešinių atkeliavę motyvai. „Beveik visi darbai nekvaadratiniai, t. y. neigiantys paveikslą, kaip lango, logiką, – pastebėjo menotyrininkė Monika Krikštopaitytė. – Dalis jų net erdviniai, labiau nusakantys pasaulio struktūrą, nei mėginantys tapti vienu ypu aprėpiamu reginiu. Kūriniams reikia daug laiko sukurti ir daugiau nei paprastai suvokti, mat jų suvokimas irgi audžiamas keliais sluoksniais: matai plokščią bendrą vaizdą, po to įstrižai pasisukus – gylį, tada atsiskleidusius sluoksnius, randi kelią, kuriuo reikia pereiti. Todėl jų patyrimas yra greičiau kelionė, turinti trukmę, o todėl ir pasakojimas.“⁵

S. Giedrimienė yra įsitikinusi, kad menas turi taurinti žmogų, skleisti dvasinę šviesą ir harmoniją. Ji siekia, kas jos audžiami gobelenai būtų lyg atsvara pasaulio destruktivumui ir dvasinei tamsai. Retrospektyvinė tekstilės ekspozicija ne tik reprezentavo menininkės kūrybą, bet ir aktualizavo Lietuvos nacionalinės mokyklos tradicijas, išskėlė klausimų dėl tolesnių jos perspektyvų.